

Но току-що гжлжбите паднали на земята, отрязаните глави отскочили и в миг зарасли на шиите.

„Фррр!“ и гжлжбите оглетьа.

Тогава ковача се ударил по челото и казал:

— Ама че сжм простак! Как могат животните да умрат, когато смжртта е пленница в стаята ми?

Той поклатил глава. Не било му тжй лесно да се откаже от печено свинско, от угоена гжска или от пжржени гжлжби, но какво да прави? Да пустне смжртта ли? Това не става! Най-напред тя на него ще вржхлети.

И решил той да яде само зеленчук и друга растителна храна.

Как да е поминавал той, додето имало запас от такава храна, но дошло лято и тогава чак почувствувал бедата.

От миналогодишните животни не умряло нито едно, и се народили много нови. Навред било гжмжило от тях. Растителността по градините, полетата и ливадите била изядена. Джрветата били оголени; гжсеници изяли листата им. В езерата и реките се навждали толкова много риби, жаби и други животни, че водата се развалила и хората немали що да пият. Хиляди комари и мухи се виели из въздухът и хапели хората. Хората ходели като сенки, молели се, искали да умират, но не могли.

Като видял ковача, какви нещастия тжрпи всичко живо заради него, казал:

— Убедих се, че без смжртта не може.

Веднага той я освободил и тя тоз-час го умжртва. И по света всичко тржгнало както по-рано.

К. Е.

